

synke og stige, saa kan jeg ikke erkjende, at der er nogen saadan Begrebs-Forverling. Han sagde endvidere, at man maatte ønske, at den svævende Statsgjæld i ugunstige Tider maatte ønskes saa stor som mulig, og i gunstige Tider saa lille som mulig. Om denne Ting kan der være forskjellige Meninger; jeg seer saaledes, at Landstingets Udvalg, som bestaaer af tre anerkjendt dygtige Finantsmand, har været af den modsatte Mening; de have meent, at den til alle Tider og under alle Omstændigheder var forkastelig; og de beviste dette ved følgende Grunde. For det Første, fordi det egentlig ikke var nogen Finantsoperation, men blot en Bankforretning, som ikke vedkom Staten. Derefter viste de, at den var ufordeeltagtig, og kunde blive farlig, og endelig, at den var et indenlandsk Laan paa ubestemt Opstigelse, og for endeel et Tyvngsmaal. Jeg skal ikke tilføie Videre, men blot fremhæve dette til Styrke for min Mening, at man maa see at blive af med den svævende Statsgjæld saa snart som muligt. Jeg veed vel, at den ærede Finantsminister ogsaa sidst sagde, at han var af den Mening, at den burde snarest muligt affkaffes. Han sagde, at man vilde komme til denne Erkjendelse, hvis man læste Motiverne igjennem. Jeg havde nu tilfældigviis læst dem meget godt igjennem, og jeg har atter læst dem, og der seer jeg, at han ytrer, at han troer ikke, at der er nogen Anledning til at afskaffe den svævende Statsgjæld for det Første eller for en længere Tid, med Hensyn til alle andre Midler end Sparekassernes Midler. Hvad de Vædringsforslag angaaer, som jeg har tilladt mig at stille, da gaaer det andet ud paa at skaffe Loven af med en Bestemmelse, der af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 4de District (Nothe) blev oplyst at have været aldeles overflødig, og som

den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2det District (Tscherning) ogsaa viste ikke at være passende, idet Staten ikke skulde gjøre sig til Oppebørselsbetjent eller Forvalter for privat Mand. Hvad derimod de andre tre Forslag angaaer, da gaae de jo aldeles ikke ind paa at forandre noget Væsentligt ved Loven. Det er kun, at den Tidsfrist og Bæring, der er givet Loven skal indskrænktes, til eet Aar. Der er ikke sagt, at Loven skulde ophæves om et Aar; naar der er Anledning til at lade den bestaae længere, saa kan man til October forlænge Tiden; men det forekommer mig, at, naar Budgettet ikke er toaarigt i alle andre Henseender, saa burde heller ikke denne Lov, som staaer i saa nært Forhold til Budgettet, være toaarigt, men Sagen burde forelægges igjen paa den Rigsdag, der skal afhandle Budgettet for det følgende Finantsaar. Der er efter min Formenting saa meget mere Anledning til at gjøre denne Indskrænkning, som det jo kunde hænde sig, at vi fik Fred inden October, og, da Alle ere enige i, at denne Lov igrunden maatte ønskes saa kortvarig som muligt, saa synes jeg ogsaa, at man ikke skulde binde Hænderne paa sig selv i denne Henseende, at man jo kunde gribe det beleilige Dieblit, saasnart det indtraf. Dersom denne Tidsbestemmelse „1851“ ikke bliver vedtagen, saa vil jeg dog ønske, at man vil vedtage det under Nr. 4 stillede Forslag: „at Finantsministeren skal give Thinget Underretning om Virkningen af denne Lov“; thi det vilde altid være godt for Thinget at faae at vide, hvad Virkning en saadan Lov kunde have; maaskee kunde der da være Anledning for et af Thingets Medlemmer til at fremkomme med et nyt Lovforslag herom. Videre skal jeg ikke opholde Thinget med.